

Zorii libertății

..... SECRETUL TRANDAFIRULUI 4

Zorii libertății

Traducere de Mihaela Tocuț

MICHAEL
PHILLIPS

Casa Cărtii, Oradea
2014

Secret of the Rose #4: Dawn of Liberty, Romanian
Copyright © 1995 by Michael Phillips
Romanian edition © 2014 by Casa Cartii with permission of
Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Seria Secretul trandafirului 4: Zorii libertății
Copyright © 1993 Michael Phillips
Publicată în limba română de editura Casa Cărții, cu permisiunea
Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele, personajele și eveni-
mentele prezentate în carte constituie rodul imaginației autorului
sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente,
locuri, organizații sau persoane reale este pur întâmplătoare și
neintenționată.

Zorii libertății

de Michael Phillips

Copyright © 2014 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Philips, Michael

Zorii libertății / Michael Philips ; trad.: Mihaela Tocuț. -

Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-8282-97-8

I. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț

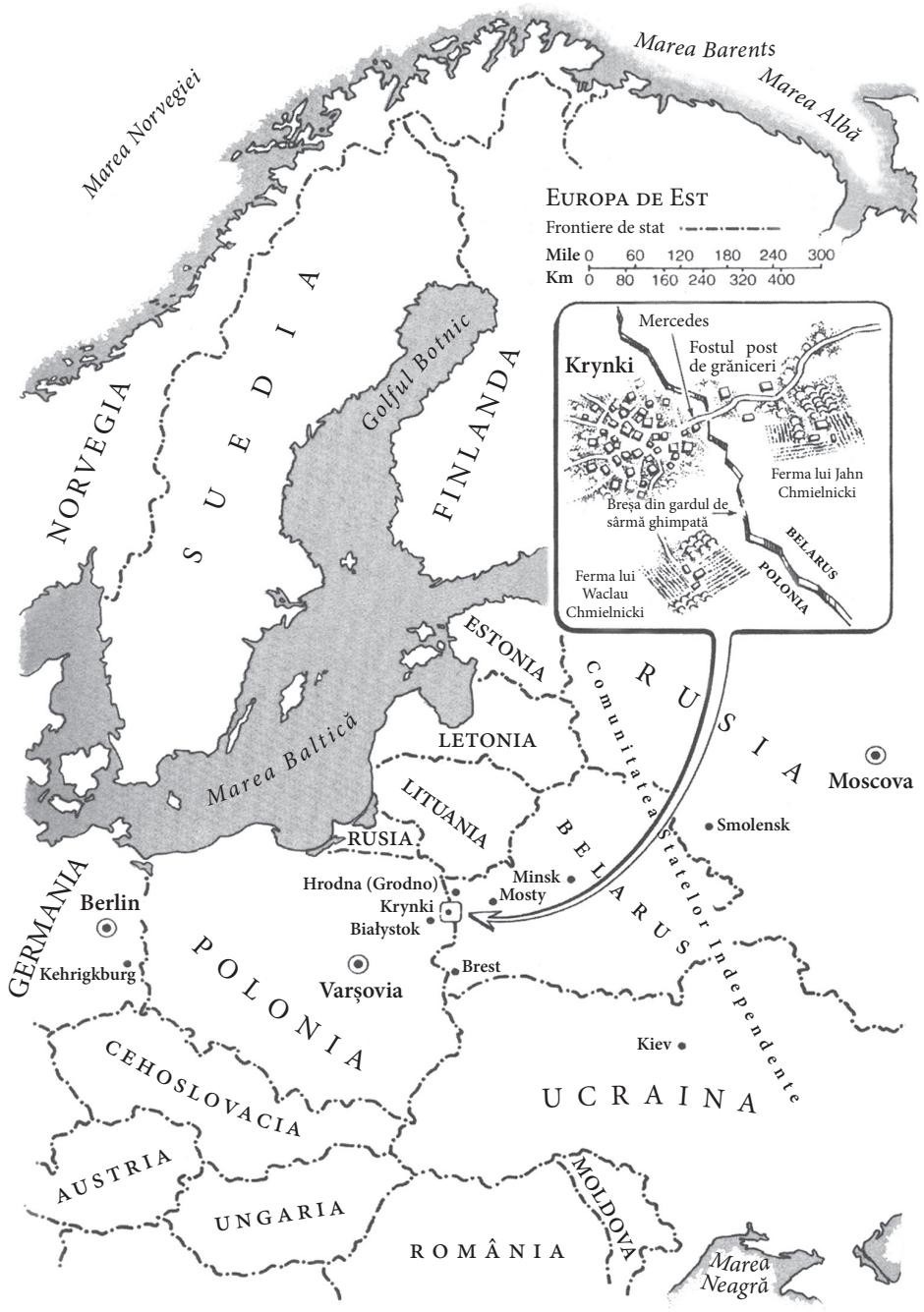
Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Prolog

Toate scopurile pe care le are Creatorul pentru omenire se ating în timp, la momentul cuvenit.

În inima unui om, la fel ca în relațiile dintr-o familie sau în istoria unei națiuni, timpul dă lecții de viață, timpul vindecă, timpul întărește, timpul dezvoltă rădăcini adânci și pune totul în perspectivă. Asta deoarece timpul constituie un element esențial al creșterii și un catalizator necesar dezvoltării maturității și a înțelepciunii.

Lucrurile cele mai importante nu se dobândesc niciodată repede. Dumnezeu nu se grăbește; planurile Lui nu sunt pripite.

Când a făcut timpul, Creatorul l-a împărțit în segmente. A numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. A rânduit ca fazele astrului nopții să măsoare trecerea lunilor, iar succesiunea celor patru anotimpuri – trecerea anilor. Și a făcut ca toate să crească după această rânduială, să treacă regulat din formă latentă la rodire și-apoi iar să adoarmă și iar să se trezească, repetând la nesfârșit miraculosul ciclu al vieții.

După cum a stabilit fazele naturale după care să crească roadele pământului, tot așa a stabilit Dumnezeu și etapele pe care trebuie să le parcurgă omul de-a lungul vremelnice sale ființări pe pământ.

Baronul Heinrich von Dortmann parcursese deja toate anotimpurile naturale ale vieții sale lumești. Și-a trăit zilele pe acest pământ învățând, îndrumând, iubind și slujind pentru ca, la capătul drumului, să-și lepede chingile acestei existențe efemere și să poată dobândi libertatea veșnică de fiu al Domnului pentru care s-a pregătit dintotdeauna cu smerenie și evlavie.

Pentru el, Dumnezeu nu a fost doar Creatorul, ci mai ales prietenul lui. S-a rugat mereu să Îl poată cunoaște mai bine pe prietenul său Dumnezeu și ca viața, cuvintele și faptele lui să trezească și în alții aceeași năzuință.

Credința lui – o credință ce se cerea împărtășită, ce trebuia să fie semănată, să crească și să dea rod – s-a revărsat constant întâi asupra familiei sale și apoi asupra tuturor celor din jur.

Persoana lui a fost dintotdeauna o dovadă vie a caracterului creator și veșnic dătător de viață pe care îl are, în esență, Sfânta Treime. Căci scopurile Creatorului sunt pretutindeni strâns legate de cel mai înalt aspect al naturii Sale trinitare – acela de Tată.

Dumnezeu Tatăl nu trebuie doar să creeze, ci să insufle *viața* constant, să genereze *propria* viață.

Divina zămislire se desfășoară neîntrerupt în fiecare colțișor al creației, Tatăl impregnând fiecare nouă generație de semințe, arbori, flori, ierburi, animale și oameni cu acea misterioasă și fragilă capacitate de... *a trăi!*

Rodnicia înfloritoare a Tatălui creator umple în mod nevăzut fiecare moleculă, înmulțindu-se la nesfârșit. Din sâmburii unui măr se pot obține zece meri, din care fiecare poate face zece mii de mere, dintre care fiecare poate da naștere altor zece milioane.

Acest miracol al reproducerii și al proliferării prezent în toate lucrurile vii ne arată fața zâmbitoare a Tatălui. „Priviți”, ne îndeamnă El, „priviți în jurul vostru. Viața răsare pretutindeni – pentru că Eu mă pun *pe Mine* în tot ceea ce ating, în fiecare atom din univers.”

Oamenii sunt atrași de pământ; mulți fără a ști măcar de ce. Cultivă grădini și îngrijesc cu atenție și gingășie arborii, florile și tufele ce cresc în ele. Totuși, doar cei înțelepți știu în ce constă, de fapt, frumusețea grădinii. Când îngenunchează și își afundă degetele în pământul umed, aceștia știu că au în fața ochilor chiar miracolul creației. Când taie un trandafir dintr-o tufă îndrăgită pentru a-l dăruia unei persoane dragi ca simbol al iubirii, ei sunt conștienți de adevărul primordial al universului – că bunătatea Creatorului este prezentă în toate și că, pentru a o vedea, a-i descoperi misterele și a ne bucura de ea nu trebuie decât să... ne ridicăm ochii spre chipul Lui iubitor și să Îi spunem Tată.

Un astfel de om a fost baronul Heinrich von Dortmann, fost locuitor al regatelor Prusiei și Pomeraniei și, acum, copil în

regatul ceresc al Tatălui, un om pentru care pământul pe care îl cultivase în timpul vieții sale lumești nu fusese decât un palid precursor al grădinii cerești în care lucra acum, la fel cumtrandafirii pe care îi îngrijise cu atâta drag pe pământ, cât fuseseră ei de frumoși, nu se comparau cu florile nemuririi.

De fapt, chiar viața baronului fusese o sămânță, sădită într-un sol mănos și îngrijită de ploile și razele trimise dinadins din înalturi, ce a încolțit, a dezvoltat rădăcini adânci și un trunchi înalt ce, la timpul lor, au dat roadele cuvenite: florile vii, adică fețele radioase ale celor ce deveniseră copii ai Tatălui, la rândul lor, datorită seminței care a fost cândva viața lui.

Existența se regenerează continuu. *Viața* creată de Dumnezeu în univers nu poate decât să se propage și să renască. Așa cum roadele pământului se înmulțesc, transmițând de la o generație la alta nu doar capacitatea de a exista, de a respira și de a crește, ci și puterea de a se *reînnoi*, tot așa moștenirea spirituală lăsată de Heinrich von Dortmann s-a păstrat peste generații, revărsându-se în sufletele atinse de existența sa, în cercuri concentrice tot mai largi, împlinind planurile împărăției cerești.

Toamna și iarna vieții sale, petrecute în închisoare și mai apoi în Alpii Bavariei, doar în aparență inactive, au fost, de fapt, ani închinați unui scop veșnic, în care acesta a sădit, cu speranță în suflet, în solul cerurilor nenumărate rugi-semințe pentru familia și națiunea sa.

Și, astfel, rădăcinile pe care le-a dezvoltat în timpul vieții au dat naștere, după moartea lui, unui număr tot mai mare de vlăstare umane, hrănindu-le și ajutându-le să înflorească și să dea rod – însutit. Unele dintre aceste semințe spirituale au căzut în locuri neașteptate, unde viața ce avea să răsară impetuos îi va lua pe mulți prin surprindere. Dar așa sunt căile Tatălui. El își trimite ploile și razele de soare atât asupra celor drepți, cât și a celor nedrepți. Nimic nu este întâmplător. Căci cuvântul Său nu se întoarce niciodată fără rod, ci va face voia Lui.

Urmând deci acest ciclu natural al vieții, ce sfârșește mereu prin a se revărsa înapoi în inima Creatorului său, baronul

se înălțase la ceruri și, având-o acum din nou alături pe scumpa sa Marion, se bucura de o primăvară eternă, ce nu avea să mai fie niciodată amenințată de iarnă.

Matthew și Sabina lăsaseră în urmă toamna, acel minunat anotimp al vieții când ajungi să te bucuri de roadele muncii tale, și, pășind acum în iarna liniștită și plină de amintiri, observau cu bucurie și speranță primăvara și vara ce înfloreau pentru o nouă generație în timp ce Germania, țara pe care o iubeau amândoi atât de mult, se pregătea să-și scuture amorțeala separării și să se îmbarce într-o nouă eră a unității naționale.

Generațiile trec ca să le poată urma altele noi. Ciclurile vieții omenești nu constituie un motiv de întristare, ci unul de bucurie. Fără moartea adusă de iarna vieții lumești nu ar fi posibilă primăvara veșnică. Heinrich și Thaddeus se petrecuseră deja din această viață și, în mod inevitabil, Matthew și Sabina aveau să li se alătore în curând în lumina ce se ascunde dincolo de orizontul uman.

Trecerea dintre cei vii nu reprezintă un sfârșit, ci, dimpotrivă, o încununare, o întregire, o împlinire fără de care nu ar fi posibile noile începuturi. Ceea ce oamenilor le pare a fi apusul vieții nu este decât prefața răsăritului adevăratei vieți pentru care suntem hărăziți.

Tată, vrem să credem că, în esență, totul este spre binele nostru și spre mărirea împărăției Tale, atât aici, pe pământ, cât și în viața de apoi. Ajută-ne să Îți înțelegem planurile, ca să ne putem pune în armonie cu ele. Facă-se voia Ta în toate persoanele din jurul nostru, chiar și în cele în care nu credem că vom vedea vreodată lumina prezenței Tale. Întărește-ne credința, Doamne, să putem crede că îi iubești în mod egal pe toți copiii Tăi și că trimiți constant ploii și raze de soare chiar și în sufletele cele mai egoiste pentru a înmuia semințele plantate în aceste unghere reci de mii de circumstanțe ale vieții și de cuvintele și faptele celor credincioși. Deșteaptă la viață inimile îndelung adormite ale celor ce Te-au respins până acum. Fă să crească semințele sădite în solul sufletelor din întreaga lume și fă-le să rodească însutit. Fă ca viețile noastre, la fel ca viața baronului și moștenirea spirituală a acestuia,

să dea rod și semințe noi. Ajută-ne să transmitem mai departe viața Ta, Tată, din suflet Te rugăm.

Oare ce anotimp o fi acum în *Der Frühlingsgarten*? Și, după ce va fi rupt blestemul iernii, ce se va întâmpla, oare, în această nouă eră a națiunii germane, cu urmașii străvechiului neam Dortmann și cu fosta moșie a familiei?

Grădina ce se întindea la sud de *Lebenshaus* nu era doar una pământescă. Florile pe care le îngrijise cu mâna lui răposatul baron aveau un caracter atemporal. Secretul trandafirului este la fel de complex precum însăși viața, căci, în această floare, Tatăl a ascuns mesaje de iubire pentru toți copiii Săi.

Grădina Primăverii, cum îi spunea baronul, cuprindea acum întreaga națiune. Se apropia, pentru mulți, primăvara trezirii spirituale.

Partea I

Războiul Rece: lașitate și eroism

1979

Decenii de izolare

Berlinul de Est

Se întreba cum s-o fi simțind la pipăit zidul acela cenușiu, înalt, gros și aspru, din piatră și ciment ce reprezenta nu doar chintesența vieții în acest oraș, ci și diviziunea dintre țările Europei.

De când se știa, zidul fusese acolo, la nici doi kilometri de casa ei.

Și cu toate acestea, ochilor ei tineri și impresionabili ce zăboviră o clipă asupra lui, *Die Mauer* rămânea un mister pe cât de fascinant, pe atât de derutant. Vecinătatea lui o atrăgea în mod inexplicabil, ca o prezență malefică adormită ce aștepta momentul prielnic pentru a se trezi la viață.

Părinții îi povesteau adesea despre vara în care fusese înălțat zidul, când fiecare centimetru al graniței era patrulet de soldați, câini și tancuri și aproape că nu trecea zi în care să nu aibă loc o tentativă de fugă peste hotare – tentative disperate care pe mulți îi costase viața.

Auzise multe povestiri și despre participarea tatălui ei la aceste operațiuni de salvare. Totuși, deși trecuseră doar optsprezece ani de atunci, pentru ea toate aceste evenimente făceau parcă parte dintr-o altă epocă. Dintr-o altă viață. Zidul era acolo de dinainte de a se naște ea. Era singura realitate pe care o cunoștea.

Cu timpul, majoritatea berlinezilor se obișnuiseră cu acest simbol tăcut al separării de neam. Dar ei i se insuflase constant, încă din copilărie, convingerea că a face tot posibilul pentru a-i ajuta pe alții să treacă dincolo de zid nu este o opțiune, ci o *datorie*. Tatăl ei era unul dintre liderii rețelei secrete. Familia sa

și cei asemeni lor nu aveau să se obișnuiască niciodată cu bariera. Atât cât le stătea în putere, ei aveau să se opună mereu, chiar și cu prețul vieții, tiraniei impuse de regimul comunist asupra confrăților lor.

Dintre clădirile pustii de pe Markgrafenstraße, continuă să scruteze de la depărtare de două străzi sumbra barieră de piatră pe care se încolăcea, fatală, sârma ghimpată. La dreapta, parțial vizibil din locul în care se afla ea, se înălța unul dintre sutele de turnuri de pază. Soldații care le ocupau erau compatrioți de-ai ei, ce acum își primeau ordinele de la Moscova.

O trecu brusc un fior, prevestind parcă ziua în care acel cumplit șarpe cenușiu din piatră se va trezi din somn și destinul o va duce, în mod *inevitabil*, mai aproape de Zid decât îndrăznise să meargă astăzi.

Deocamdată însă nu putea decât să privească de la distanță și să se întrebe ce însemnau toate astea.

Cu un tremur involuntar, Lisel Lamprecht întoarse capul și porni mai departe pe Leipzigerstraße. Trebuia să livreze cât mai repede pachetul după care fusese trimisă. O vreme merse paralel cu zidul, trăgând din când în când cu ochiul spre bariera de piatră, apoi coti la stânga, pe Gertraudenstraße.

Deși ea încă nu o știa, evenimentele iminente aveau să îi schimbe perspectiva asupra tuturor lucrurilor și să o aducă, în cele din urmă – după cum intuia deja involuntar – față în față cu Zidul. Atunci *chiar* va apăsa cu mâna piatra rece, provocând-o la confruntare. Și poate că se va vedea și ea de cealaltă parte a zidului, precum cei pe care îi ajutau acum părinții săi.

Astăzi, însă, era doar o adolescentă germană obișnuită, prinsă, ca toți cei de vârsta ei, în tăcuta bătălie ideologică ce împărțea mapamondul în două. Făcea parte din *noua* generație, dintre cei ce învățaseră despre marile războaie, dar nu își aminteau de el. Ca atare, ea nu putea să realizeze pe deplin complexitatea și implicațiile conflictului mondial de o cu totul altă natură ce pusese stăpânire pe întreaga lume de la război încoace.

Deși istoria este de cele mai multe ori tulbure și evenimentele se orânduiesc arareori în segmente clare, așa cum sunt ele organizate ulterior de către cărturari, am putea spune că, în linii mari, conflictul mondial care a pecetluit cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, impropriu numit *Războiul Rece*, poate fi împărțit în două etape: înainte și după asasinarea președintelui american John Fitzgerald Kennedy în 1963.

Acest război, cel mai periculos dintre războaiele lumii, s-a soldat cu doar o mână de victime și chiar și acestea cu precădere întâmplătoare. Totuși, vreme de aproape jumătate de secol întreaga omenire s-a aflat pe marginea prăpastiei, la un pas de un dezastru cum numai cei mai pesimiști dintre propovăduitorii Apocalipsei ar putea să-și imagineze.

Înainte de criza rachetelor din Cuba din 1961 și cutremurătoarele evenimente ce au avut loc pe străzile orașului Dallas în noiembrie 1963, tensiunea crescândă dintre est și vest era afișată ostentativ pe scena politică mondială, unde bravada diplomatică și progresul tehnologic constituiau criteriile după care se măsoara superioritatea. Perioada dintre sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '60 a jucat rolul de preludiu. Un preludiu de-a lungul căruia ambele tabere s-au înfoiat în pene, au mers la cacealma și au proferat amenințări, au fabricat și au testat bombe, și-au mărit arsenalul nuclear și apoi s-au angajat într-o cursă de cucerire a spațiului. Sovieticii și-au extins granițele și americanii au făcut demersuri să nimicească orice tendințe comuniste de pe teritoriul SUA.

Pentru Lisel, anul 1963 avea să rămână pentru totdeauna anul în care s-a născut. Pentru tot restul lumii, 1963 era anul în care totul s-a schimbat.

Cei doi bărbați care și-au măsurat puterile în timpul crizei cubaneze, ajungând să simbolizeze noua eră a conflictului, părăsiseră scena – Kennedy a fost ucis de glonțul unui asasin; iar, la scurtă vreme după aceea, Hrușciiov s-a retras din viața politică.

În primii ani de viață ai lui Lisel, atenția lumii s-a îndreptat într-o altă direcție, spre sud-estul Asiei, în ale cărei jungle

îndepărtate se dădea un război „rece” din ce în ce mai încins, o ciocnire locală între democrație și comunism care, dacă nu era ținută în frâu de marile puteri, s-ar fi putut transforma foarte ușor într-un al treilea război mondial.

Era o epocă a schimbărilor. Lumea era remodelată în fel și chip la toate nivelurile.

Formația Beatles a revoluționat muzica pop, Vietnamul a schimbat pentru totdeauna perspectiva americanilor asupra războiului și afacerea Watergate a marcat în mod simțitor climatul politic din Washington. În tot acest timp, Războiul Rece era departe de a se fi încheiat, cele mai importante bătălii având însă loc în culise.

Lisel a crescut și a început să analizeze lumea din jurul ei. Trăia într-un mediu plin de tensiune și de pericole, asta deși conflictul dintre Moscova și Washington devenea din ce în ce mai subtil. Trecuse vremea când președinții și premierii își aruncau insulte și amenințări. Între timp, ultimatumurile fuseseră înlocuite cu o așa-zisă politică de „destindere și cooperare” și detonările cu tratate de eliminare a testelor nucleare, iar acum liderii mondiali își mascau intențiile belicoase în spatele unor dialoguri așa-zis cordiale.

Într-adevăr, deceniul 1960–1970 a schimbat complet modul oamenilor de a privi lucrurile. Neafectat însă de toate aceste schimbări, Războiul Rece se dădea mai departe pe neauzite, în spatele cortinei, cu singura deosebire că, între timp, locul liderilor mondiali în cadrul conflictului fusese preluat de oamenii de rând – bărbați și femei precum părinții lui Lisel, care în alte părți ale lumii ar fi trecut drept cetățeni cu totul neremarcabili. Acum însă, tocmai ei erau cei ce purtau acest război invizibil pentru libertate – unul dintre drepturile esențiale spre care tinde întreaga omenire. Războiul Rece devenise, în mare parte, unul tăcut și sinistru, bătăliile sale fiind purtate de o mână de oameni, în cartiere mărginașe și în beciuri, la lumina lumânării, în spatele draperiilor trase, pe marginea unor drumeaguri pustii sau în închisoare, în solitudinea celulei, departe de ochii lumii.

Acum, când Lisel împlinise șaisprezece ani, în timp ce lumea urmărea cu sufletul la gură înfierbântatul joc de șah ce avea loc între ayatolahul iranian Khomeini și președintele american Jimmy Carter, această dramă tăcută și nevăzută continua să se deruleze neafectată de toate acestea. Deși ochii lumii erau acum îndreptați spre Teheran, războiul rece dintre democrație și comunism rămânea în continuare filtrul global dintre bine și rău, autonomie și dependență – aliniind națiuni, creând rivalități, separând familii și aducând în mod artificial dezbinare în mijlocul unui popor străvechi.

În centrul acestui conflict se afla în continuare divizata națiune a Germaniei, odinioară cauza și actualmente victima evenimentelor pe care nu le mai putea controla. În timp ce marile puteri își făceau mutările impersonale pe tabla de joc a lumii, nu exista nicăieri o generație postbelică care să se simtă mai neputincioasă și mai prost întrebuințată de către acești jucători ce le țineau soarta în mâini decât tinerii din capitala Germaniei, dezbinată atât la propriu, cât și la figurat.

Berlinul devenise un loc în care Războiul Rece făcuse ca prietenii, rudele și vecinii să se dușmănească între ei, unde informatorii *Stasi* erau prezenți pretutindeni, KGB-ul se infiltrasse în toate păturile sociale și trădarea nu era niciodată departe. A-ți dori prea fierbinte libertatea sau a-i ajuta pe alți oameni care aveau aceleași năzuințe era un joc periculos, dacă nu chiar mortal. Sângele vărsat adesea în consecință și lacrimile vărsate de supraviețuitori făceau parte din realitatea de zi cu zi.

Conflictul global care se prelungea de la un an la altul nu era nicăieri simbolizat mai clar decât la Checkpoint Charlie, celebrul punct de control de pe Friedrichstraße, care se situa la doar o aruncătură de băț de magazinul din care ieșise Lisel cu puțin timp în urmă.

Și, în tot acest timp, cel mai emblematic simbol al acestei drame nevăzute rămăsese bariera aceea cenușie, răuvoitoare, impenetrabilă și insurmontabilă ce tăia în două centrul Berlinului, dezbinând o națiune... și o lume întreagă.

Chiar dacă era o epocă propice actelor de lașitate, ea a creat, de asemenea, și acte de eroism. Căci vremurile periculoase nu produc doar turnători, ci și eroi și martiri. Despre curajul și altruismul acestora din urmă nu se vorbește des. Totuși, în răstimpuri, poveștile unor astfel de eroi devin cunoscute... și cei ce le aud rămân marcați pentru totdeauna.

După ce lăsă Zidul în urmă, energica adolescentă din Berlinul de Est iuți pasul, străbătu câteva străzi mohorâte și după zece minute coti pe aleea denivelată din fața casei sale.